

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Dln.

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

**KRALJ EDIP
KAMENITI GOST**

Premijera 1. oktobra 1935

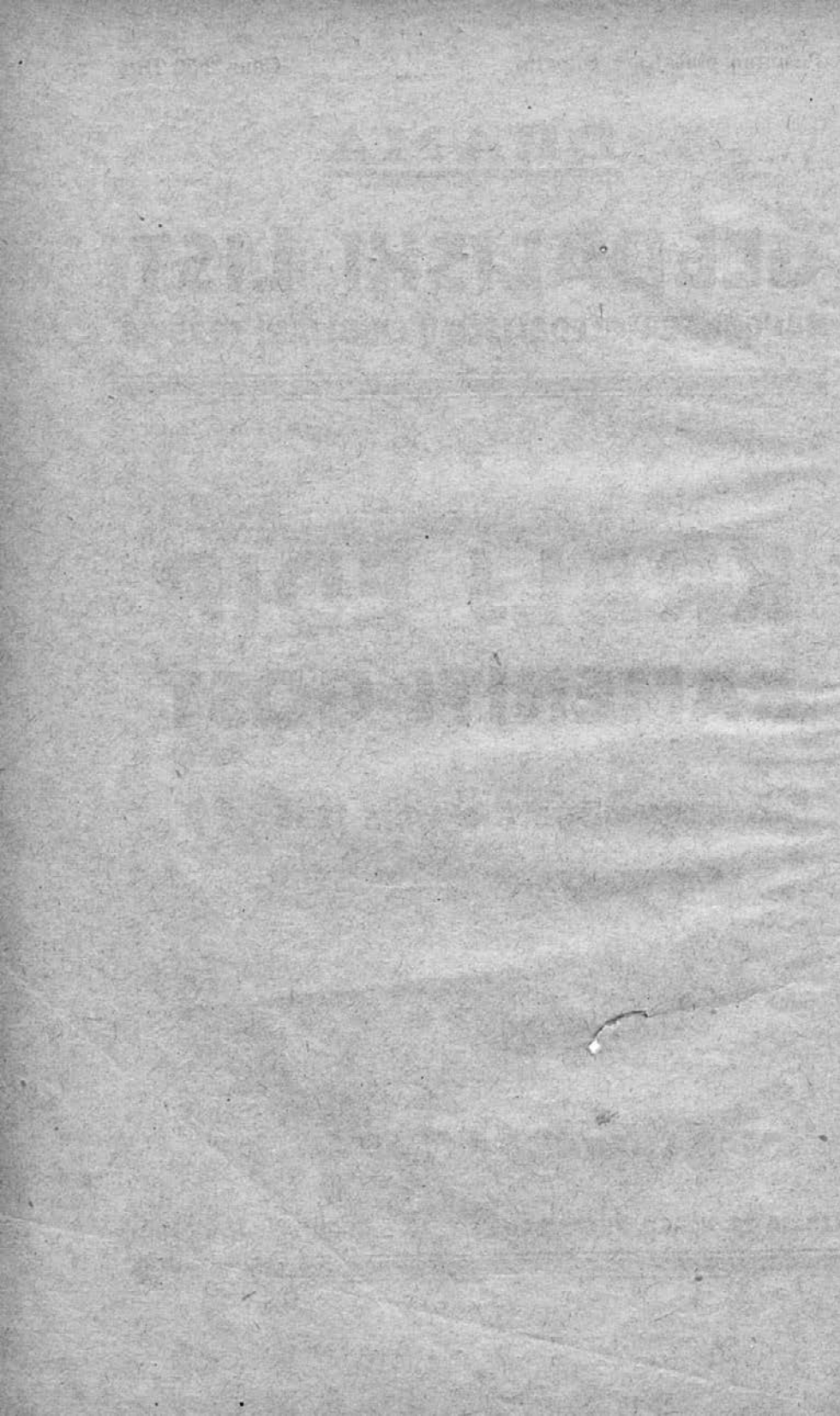
IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : J. VIDMAR

030024830

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 1. oktobra 1935

„Kralj Edip“ in „Kameniti gost“

Sezija 1935/36. se odvarja z dvema klasičnima deloma, s Sofoklovim »Kraljem Edipom« in Puškinovim »Kamenitim gostom«, z dramo antičnega tragika in pestrimi prizori novejšega ruskega klasika. V čem je skupnost teh dveh, po času in snovi tako različnih umotvorov, da ju je mogoče harmonično združiti v en večer? Kaj je ideja tega večera?

Oba poeta sta črpala svoji snovi iz mitov, prvi iz domačega, rodnega, drugi iz tujega. Tako sta nastali deli, ki sta si po odvisnosti od mita in po pomembnosti osrednjih postav sicer nekako v rodu, ki pa sta vendar morda ravno zaradi različnosti globljih odnosov obeh tvorcev do mitične snovi dokaj različni po svoji zadnji tehtnosti in silovitosti. Sofokles je, iz domače pravljice o kralju Edipu ustvaril delo, v katerem ni le dramatiziral in s svojim življenjskim čuvstvom poglobil strahotne zgodbe nesrečnega tebanskega kralja, marveč ji je vdihnil življenjsko čuvstvo vse svoje dobe in vsega svojega naroda, življenjsko čuvstvo, ki ga je Nietzsche tako pretresljivo opisal v »Rojstvu tragedije« in ga ponazoril z besedami ujetega Silena kralju Midi: »Ubogi enodnevni rod, otroci slučaja in trpljenja, kaj me silite, naj vam povem, kar ni za vaša ušesa? Tisto, kar je najboljše za vas, je popolnoma nedosežno: ne biti rojen, ne biti, biti nič. Za tem pa je najboljše za vas — čimprej umreti.« V teh besedah je obsežena osnovna tragika vsega živega, umrljivega, smrti zapisanega in ta osnovna tragika vsega človeškega, neusmiljeno usodi izročene, je duh tragedije tebanskega moža, ki je igrača v ogromnih šapah neizprosnih in slepih usodnih moči. Človek pred obličjem neskončne sfinge — Usode ali človek pred obličjem smrti ali večnosti same, to je temna osnovna misel »Kralja Edipa«, ki je po tej temeljni zamisli grandiozen spomenik najbolj prvobitni, večni in nepremakljivi bolečini umrljivega človeškega rodu. V tem je njegova večnost in nesmrtnost.

Puškin si je izposodil »Kamenitega gosta« pri španskem mitosu. V njegovem delu ni tako ogromnega življenjskega čuvstva, ni silovite moči, ki bi tako okrutno odstirala zadnjo resnico življenja kakor v Sofoklovem. Toda vendar je spomenik čudoviti moči, ki daje

življenju navdih, slaj, več, spomenik je moči, ki življenje vzdržuje. Pesem ljubezni, njenega tvornega, iščočega, neugnanega moškega principa, ki je tako blesteče utelešen v osebi večnega, brezbožnega in hkratu posvečenega ljubimca — Don Juana. Jasno, pesem o tej moči se ne more povzpeti in razmahniti do silnih razsežnosti in veličasti one vélike življenjske groze, ki jo vsebuje »Kralj Edip«. Zato pa je lahko slikovitejša, barvitejša in bolj poetična, kakršen Puškinov »Kameniti gost« tudi je.

Navzlic tej neskladnosti v razsežnostih pa sta »Kralj Edip« in »Kameniti gost«, ti dve znameniti izpovedi življenjske groze in življenjskega čara, spomenika umrljivosti in življenjskega obnavljanja — deli, ki se izpopolnjujeta in ki se lahko smotrno strneta v rahlo in vendar določno enoto in ta enota je pesem o osnovni bolečini ter osnovni radosti življenja, o smrti in ljubezni, ki šele skupaj tvorita edino človekovo last — življenje. J. Vidmar.

Sofokles: Kralj Edip

Kaj večjega, veličastnejšega, more dati gledališče za otvoritveno predstavo, kot »Kralja Edipa«? V tem čudovitem delu, ki je vedno iznova novo, se pleto usode Leara in Timona in vse skupaj je: neizbežnost usode. Recimo, kar hočemo: morda smo fabulo že pozabili, morda smo močno podvrženi modi in tempu časa, ki nas tira brez globljega razmišljanja naprej — eno ostane: drama človeka Edipa pretrese vselej iznova vsako publiko.

*

Bogovi, usoda zapleto Edipa v spone, v krvostrunstvo. Narede ga za morilca lastnega očeta, za moža lastne matere, za brata svojih lastnih otrok... Vse to je izvršila neizbežna usoda, in na Edipovi duši so nagradeni prestopki kot gorovja... On sam pa živi kot sredi mavric in o vsem tem ne ve...

Končno izve tudi on. Do tod je morda za današnjega gledalca dejanje vse preveč zapleteno, a od trenutka, ko Edip spozna in izve vse, se napno strune pozornosti in ne popuste do zadnjega verza.

Pred nami stoji in živi sedaj samo še zemljan-siromak, ki je spoznal, da je zagrešil vse, kar je človeškega. Pripravlja se, da sodi, obsodi in kaznuje samega sebe... V življenju je že izkrvavel, sedaj je samo še ostanek človeka, nihče, košček il... — a po lastni obsodbi, s prebodenimi očmi je tisočkrat čistejši kot najčistejši pod soncem. Zdaj je prečiščen, udaril je z lastno pestjo — sicer neizprosno, a slepo usodo — naravnost v obraz in pljunil početju tega sveta v lice...

Ta človek, oče, kralj, brat, sin in soprog se očisti in je brez krivde.

*

Kako silno je to! In kakšen genij je to napisal! — Potem še to: še eden je prišel in je posegel prav tako genijalno v snov in jo

privedel v naš čas — Hugo Hofmannsthal. S kakšno ljubeznijo in znanjem je odvzel drami vse tisto, kar bi jo danes kazilo in obremenjavalo. S to prepesnitvijo Sofoklejevega »Edipa« — tako Hofmannsthalovo delo mirno lahko imenujemo — je presegel celo svojega »Slehernika«.

»Kralj Edip«, ki je bil postavljen že na Letnem gledališču, kjer je učinkoval predvsem s svojo monumentalnostjo, bo deloval v intimnem prostoru s svojo globino in lepoto verza, ki mu jo je dal pesnik Fran Albrecht, še mnogo bolj. —

Režijska koncepcija dela je bila od vsega začetka usmerjena na to, da se bo igral »Edip«, prav tako kakor »Slehernik«, v Drami in na prostem.

Z »Edipom« je dobila Drama impozantno delo, ki bo dobrodošlo ob marsikateri priliki.

Ost.

Puškin: Kameniti gost

Sub specie aeternitatis se je rodil Don Juan. Njegov diletantski drug Giacomo Casanova je prav tako kakor on preromal vso Evropo, a po njem je ostala samo senčica in nebroj pikantnih anekdot, ki imajo za vsebino poslednje skrajnosti sle... Don Juan pa je nemirni duh, poslanec in vampir ljubezni... Resnične ljubezni!

Don Juan ni tisto, kar imenujemo danes gladkega kavalirja, osvovjalca ženskih src... Don Juan je ideja... večno lepa vera v ljubezen, ki je vedno nova, vedno prva, še nikoli okušena, še nikoli doživljena...

Don Juan je popolna romantika. Z njim so spojeni pojmi: Španija, smelost, pogum, kavalirstvo in gransenjerstvo v skrajni stopnjevanosti. Don Juan je pekoča vest in bolesten spomin, je meditacija nad tihim glasom, lepimi očmi in majhno nogo... Ne, Don Juan ne potrebuje prav ničesar več: v vsaki ženski je dognana novost, novo, neprebrano poglavje, vsaka je prva in edina...

V tem je vse prokletstvo siromaka Don Juana, ki blodi kot večni mornar, kot Ahasver iz stoletja v stoletje...

Strast! Blagoslovljena strast, prokleta strast!... Kam? Iz objemov ga vodi na križpotja, s križpotij, kjer plavajo pošasti, v pregnanstvo... Nemir, nemir! In iz nemira, kam? V naročje onih, pri katerih pričakuje, da bo rapir le narahlo tičal v nožnici, da bo bodalo skorajda na mizi, pripravljeno, da zadene tekmeča.

Večnost — vest! S kom se hočeš, s kom se moreš, človek božji pogovarjati v tihih minutah, če lebdi nad teboj pošastni lik umorjenčev, na katerem zija trikotna rana tvojega rapirja...? O ne, ni jih objemov tako toplih, ni jih slasti tako sladkih, da bi ti dale pozabljenje... Za Don Juanom stoji neizprosnost, stoji kameniti komtur, mož prelepe Done Ane...

In v tem je genijalnost, malopridna genijalnost — zakaj bi genijalnost ne mogla biti malopridna — preko smrti gre, do pozab-

ljenja ne more... Viteški poziv, povabilo, in kameniti mož nad grobom se zgane in vodi usodo načete nezvestobe do kraja... Preko belega, marmornega nagrobnega spomenika valove v črnih nočeh le črni lasje čiste žene...

Še nekdo je tu! Leporello. Zvesti sluga, oproda, tihi uživalec gospodovih pustolovščin*in hkratu preprosta duša, vdana Bogu, ki obsoja vse to početje, ki je pregrešno in bogokletno. Rešiti se — ne,*to je nemogoče... Hamlet — Polonij, Don Kihot — Sančo Pansa, Don Juan — Leporello, trije večni dueti, tisočkrat variirani, tisočkrat zanimivi...

To pot meša barve sam Puškin...

Ost.

Edipov monolog

(Prevedel Fr. Albrecht.)

Edip:

Ne bo prizaneseno ti, ne boj se,
zdaj ko srce mi stiska strah in up.
Saj kdo bi tudi višji bil od tebe,
ki bi se mu zaupal v tej usodni,
najtežji svoji uri. Čuj me torej.
Moj oče je bil Pólib, kralj korintski,
Merópe moja mati. Tam sem živel
kot prvi ob prestolu, dokler ni
namerilo se nekaj, kar je sicer
bilò kaj čudno, a nevredno moje
silne razjarjenosti. Pri gostiji
mi je nekdo v pijanosti zabrusil
v obraz, da sem zmenè, podtaknjen kralju.
Jaz planem in pobijem k tlom možaka,
da so odnesli ga ko mrtvega
in stopim zjutraj, ne, še tisto noč,
do staršev in jih prosim pojasnila.
Ta dva sta se hudò ujezila nanj,
ki je z jezikom drzkim nekaj trdil,
kar ni bilò resnica, me objela
in skušala me potolažiti
s prenežnimi besedami. A v meni
je grizel črv globlje in vse globlje,
tako da slednjič sem skrivaj ubral
jo v Delfe, v božji hram, kjer svečenici
resnica vre iz ust kot sam živ ogenj.
A čudno, glej, Apolon mi na to,
po kar prišel sem, sploh ni odgovoril,
a mesto tega mi oznanil druge,
vse hujše in strahotnejše stvari:

češ, da bom mater svojo vzal za ženo
in ž njo zaplodil rod, strašan in gnusen,
ter da ubil bom lastnega očeta. —
Ko to sem zvedel, sem na mah odslovil
vse spremstvo in slovo dal rodni zemlji
ter le iz zvezd poslej razbiral smer
v svoj ljubljeni Korint. Šel sem na tuje,
da ne bi nikdar se tako izpolnil
na meni ta pošastni rek. In pot,
to vem, me je privedla tudi v kraj,
kjer praviš, da so vam ubili kralja. —
In, žena, da povem ti vso resnico,
nekoč prispel na ono sem razpotje,
kar me ustavi nek glasnik z zmerjanjem,
češ, naj se mu umaknem, in zamahne
že proti meni. Jaz pa sem ga ubil.
Nato sem vbil še gospodarja v vozu,
ki me je udaril, in za njim še hlapce,
ki so hoteli zvezati me s silo.

(Premišljuje)

In če je tisti tujec bil kako
v sorodstvu z Lajem — o, potem gorje,
trikrat gorje nesrečniku! Kdo bil
bogovom bi odvratnejši od mene!
Brez strehe nad seboj. Noben gostitelj
ne da zavetja mi. Živ krst ne sme
spregovoriti z mano. Vsakdo mora
pahniti me čez prag. O, strah in groza!
In v vse to me obsodil ni nihčè,
nihčè drug kot jaz sam. Zdaj postelje
se vbitega dotika moj život,
život morilčev. Nisem mar zavržen,
nečist in pogubljen? V veke bloditi
brez doma križemsvet. Ne tu doma,
ne tam. Saj če prekleta noga stopi
mi v staro domovino, bi se moral
ožéniti tam z materjo in vbiti
očeta, kralja Pólipa, ki me
zarodil je in vzgojil. Tukaj to, tam ono!
O, svete, tajnostno snujoče sile,
ne dajte, da doživel bi ta dan,
zatrpite brez sledu me, da izginem
s sveta, prej ko pritisne mi usoda
na čelo ta krvavi žig!

Nekaj opomb k novemu slovenskemu prevodu „Kralja Edipa“

Uprizoritve klasičnih dramatičnih del na našem odru doslej povéčini niso vzbudile močnejših odzivov. Nedvomno je bil vzrok za to pri povprečnem, nešolanem občinstvu morda ne toliko vprizoritev sama kakor nerazumljivo besedilo. Besedilo, jasno, plastično in preprosto v izvorniku, le prerado v prevodu izgubi svojo nazorno jasnost in preprostost, ako se hoče prevajalec pretesno oklepati izvornika. Tudi je besedilo grških klasičnih dram preobloženo z mitološkim namigavanjem in izrazjem, ki je budilo v sodobniku živo predstavo njegovega religioznega sveta, a zveni današnjemu človeku tuje in mrtvo. Najkočljivejši problem vprizoritve starogrške drame na današnjem odru pa je zbor, ki je na starogrškem odru s svojim recitativnim pripevanjem in odpevanjem gotovo mogočno dvigal resnost dejanja ter mu dajal obredno veličast in slovesnost, a je v svojem bistvu nekaj docela adramatičnega, ker le prečesto samo reflektivno spremlja dejanje in le redkokdaj aktivno poseže vanj. Modernizirati in poenostaviti tekst ter ga kolikor moči približati občutju današnjega človeka, dramatično razgibati okorni zbor ter ga iz njegove liturgične togosti v obliki živo sodelujočih množic tesneje prikleniti v akcijo, bi pomenilo torej, znova obuditi v življenje staroklasično dramo ter napraviti z umno dramaturško in režijsko zgostitvijo besedila v moderni prepesnitvi njene dragocene lepote užitne tudi najpovprečnejšemu današnjemu gledalcu.

Izhajajoč iz teh razmišljanj, se je menda gledališka uprava odločila za vprizoritev ene najvzornejših takih modernih prepesnitev — za Hofmannsthalovo prireditev slovite starogrške drame, Sofoklejevega »Kralja Edipa«, prireditve, ki je pred petindvajsetimi leti v Reinhardtovi režiji žela po nemških odrih tako triumfalne uspehe.

Hofmannsthal je režijsko in dramaturško izvrstno rešil svojo nalogo. Besedilo je pesniško dvignil, ga zgostil in strnil, reduciriral mitologijo na minimum, dal zboru sodobnejše krajshe besedilo in ga mestoma tesneje priklenil v dejanje, dramatično razčlenil izvornikov težki in okorni začetek ter pokazal svoje mojstrstvo zlasti ob sklepu v poročilu o Jokastini smrti in Edipovem kaznovanju samega sebe.

Slovenska prireditev se v glavnem bolj ali manj naslanja na Hofmannsthalovo prepesnitev, vendar se tu in tam, zlasti v zborih, giblje svobodneje in neodvisneje. Tudi slovenski prireditvi je služilo načelo, podati besedilo čim preprosteje, jasneje, plastičneje.

Slovinci imamo prevod originala izpod peresa znanega strokovnjaka A. Sovreta. Njegov »Kralj Oidipus« je mestoma izvrsten in ga odlikuje ne glede na nekatere prevajalčeve posebnosti zlasti množica krepkih, sočnih in domačih slovenskih rekel. A ker se je odločil prevajalec v svojem prevodu za šesterostopni jamb, ki je na našem odru težko govorljiv, in pa iz razlogov, ki sem jih navedel že zgoraj, je njegov prevod današnjemu odru, posebno pa današnjemu občinstvu, težje dostopen.

Novi slovenski prevod se je ponekod naslonil na Sovretov prevod, prav tako, kakor se je naslanjal Hofmannsthal na metrično prestavo J. A. Hartunga, čigar šesterostopni jamb je včasih samo preliel v peterostopnega.

Slovenski prireditvi so služila pri prevajanju sledeča dela: J. A. Hartung, Koenig Oedipus, Griechisch mit metrischer Uebersetzung. Leipzig 1851, H. v. Hofmannsthal, Koenig Oedipus, U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Oedipus, Anton Sovre, Kralj Oidipus. F. A.

Razno

Jar. Vrechlickega zbrana dela je natisnila praška založba »Rodina« letos, torej dvajset let po pesnikovi smrti. V zbirki je 42 dram in veseloiger, med njimi tudi drama »Vstajenje«, ki doslej sploh še ni izšla v tisku.

Mihael Bulgakov, znani avtor »Bele garde« in sedanji dramaturg Umetniškega gledališča v Moskvi, je napisal novo igro o Puškinu. Premiera bo v teatru Vahtangova. Njegovo biografsko dramo o Molière-u« uprizori v kratkem tudi Narodno gledališče v Ljubljani. M. Bulgakov je v opoziciji proti sovjetom. Drugi del njegove »Bele garde« je bil v Rusiji zaplenjen, nekaj njegovih del je sovjetska cenzura predelala.

»**Aristokrate**«, komedijo Nik. Pogodina, igra gledališče »D36« v Pragi.

Letno poročilo Narodnega gledališča v Ljubljani za sezono 1934-35

DRAMA:

Vodstvo:

Župančič Oton, upravnik.
Golija Pavel, direktor Drame.
Vidmar Josip, tajnik.

Režiserji:

Višji režiser prof. Šest Osip, Debevec Ciril (igralec), Kreft Bratko, Skrbinšek Milan (igralec), dr. Gavella Branko (gost).

Igralke in igralci:

Bratina Valo, Boltarjeva Mileva, Bulog-Gabrijelčičeva Nada, Cesar Ivan, Drenovec Alojzij, Gradiš-Daneš Josip, Gregorin Edvard, Jan Slavko, Janova Vida, Jerman Ivan, Kralj Emil, Lipah Franc, Nablocka Marija, Neffat-Danilova Mira, Potokar Alojzij, Plut Josip, Rakarjeva Angela, Rogoz Zvonimir (na dopustu v Pragi), Sancin Modest, Slavčeva Maša, Škerlj-Medvedova Cirila, Vardjan-Šaričeva Mila, Vera Marija von der Osten Sacken, Zeleznik Rado (umrl 7. junija 1935), Crnobori Ljudevit in Murgelj Fran (inspicijenta).

REPERTOAR:

Tek. št.	Avtor	Delo	Prem.	Na novo	Pon.	Režiser	Število predstav
1.	Hoffmannsthal-Zupančič	Slehernik	—	—	„	Šest	5
2.	Rostand	Orlič	29. IX.	—	—	Šest	10
3.	Scheinflugova	Gugalnica	30. IX.	—	—	Skrbinšek	13
4.	Achard	Migo	3. X.	—	—	Šest	10
5.	Klabund	Praznik cvetočih češenj	—	—	„	Debevec	8
6.	Cankar	Hlapci	—	27. X.	—	Debevec	7
7.	Strindberg	Velika noč	31. IX.	—	—	Debevec	6
8.	Raupach	Mlinar in njegova hči	—	—	„	Skrbinšek	3
9.	Görner	Snegulčica	—	—	„	Šest	6
10.	Krleža	Gospoda Glembajevi	—	—	„	Gavella	4
11.	Dostojevskij	Bratje Karamazovi	—	—	„	Debevec	2
12.	Raort	Waterloo	25. XI.	—	—	Kreft	10
13.	Nušič	Zalujoči ostali	28. XI.	—	—	Kreft	12
14.	Linhart	Matiček se ženi	15. XII.	—	—	Gavella	15
15.	Golia	Peterčkove poslednje sanje	—	—	„	Šest	2
16.	Golia	Jurček	—	—	„	Debevec	2
17.	Frank	Vihar v kozarcu	12. I.	—	—	Lipah	13
18.	Golia	Kulturna prireditve	—	—	„	Šest	1
19.	Zweig	Siromakovo jagnje	19. I.	—	—	Kreft	10
20.	Nicodemi	Postržek	1. II.	—	—	Kralj	12
21.	Šorli	Blodni ognji	16. II.	—	—	Skrbinšek	7
22.	Goldoni	Sluga dveh gospodov	—	14. II.	—	Debevec	10
23.	Shakespeare	Beneški trgovci	—	30. III.	—	Debevec	5
24.	Wilde	Bunbury	3. IV.	—	—	Šest	11
25.	Kreft	Malomeščani	11. IV.	—	—	Kreft	8
26.	Gregorin	V času obiskanja	14. V.	—	—	Gregorin	15
27.	Vombergar	Zlato tele	26. V.	—	—	Skrbinšek	6
28.	Arx	Izdaja pri Novari	18. VI.	—	—	Malec	5

GOSTOVANJA:

Narodno gledališče v Ljubljani je imelo v minuli sezoni stalna gostovanja v Mestnem gledališču v Celju ter vprizorilo tam 12 del, ter v Narodni čitalnici v Kranju 3 dela.

RAZNE PRIREDITVE:

- 18. decembra 1934 — plesni večer Katje Delakove.
- 12. aprila 1935 — Naša beseda. Nastop dijakov drž. klas. gimn.
- 4. junija 1935 — I. produkcija operne šole Drž. konservatorija.
- 21. junija 1935 — IV. produkcija (dramska) Drž. konservatorija.
- 24. junija 1935 — Plesni večer šole Mete Vidmarjeve.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Kolinska

CIKORIJA

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljšo in najcenejšo moško in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana

STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ

Selenburgova ul. 6

KRAL EDIP

Tragedija. Spisal Sophokles. — Po H. v. Hofmannsthalu prevedenil in za današnji oder priredil Fran Albrecht.

Režiser: prof. O. Šest

Edip, kralj	Levar
Jokasta, kraljica	Marija Vera
Kreon, njen brat	Kralj
Teirezias	Skrbinšek
Duhovnik	Jerman
Sel iz Korinta	Lipah
Pastir	Sancin
Prvi starec	Gregorin
Drugi starec	Pianecki

Tretji starec	Jan
Četrti starec	Plut
Peti starec	Daneš
Šesti starec	Bratina
Prva strežnica	Severjeva
Druga strežnica	Boltarjeva
Tretja strežnica	Gabrijelčičeva
Četrta strežnica	Slavčeva

Dejanje se vrši v Tebah pred kraljevo palačo. / Ljudstvo, služkinje, vojaki.

KAMENITI GOST

Poema v štirih slikah. — Spisal Puškin. — Prevedel J. Vidmar.

Režiser: prof. O. Šest.

Don Juan	Stupica
Leporello	Cesar
Menih	Jerman
Prvi gost	Sancin
Drugi gost	Pianecki

Laura	Boltarjeva
Don Carlos	Gregorin
Dona Ana	Šaričeva
Kip	Škrbinšek

Pred pričetkom tragedije »Kralj Edip« igra operni orkester Beethovevega k Mozartovi operi »Don Giovanni« . / Uverturo »Egmont«, pred pričetkom poeme »Kameniti gost« pa uverturo »Don Giovanni« dirigira dr. Danilo Švara.

Blagajna se odpre ob pol 20.

ek ob 20.

Konec pred 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28.—
„ II. - III. vrste	„ 26.—
„ IV. - VI. „	„ 24.—
„ VII. - IX. „	„ 22.—
„ X. - XI. „	„ 20.—
„ XII. - XIII. „	„ 18.—

Lože v parteru (be) Din 100.—
„ v I. redu (be) „ 100.—
„ balkonski (be) „ 70.—
„ dodatni ložni (be) „ 20.—
„ pred (be) „ 20.—
„anski (be) „ 15.—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20.—
„ II. „	„ 16.—
Galerija: „ I. „	„ 14.—
„ II. „	„ 12.—
„ III. „	„ 10.—
Galerijsko stojišče	„ 2:50
Dijaško stojišče	„ 5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do do pol 1. in od 3. do 5. ure. / Predpisana taksa za peresno pismo. / D

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

